

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/136/2016
Identifikačné číslo spisu:	5912206772
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5912206772.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne U. bývajúcej P. zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1718, proti žalovanému OVP Orava, s.r.o., so sídlom v Trstenej, Oravická 617/20, zastúpenému JUDr. Petrom Vévurkom, advokátom so sídlom v Námestove, ul. Mieru 312/13, o vylúčenie veci z exekúcie, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 8 C 169/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2015, sp. zn. 10 Co 335/2015, takto

rozhodol:

I. Dovolenie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. novembra 2014, č. k. 8 C 169/2012-146, zamietol návrh žalobkyne o určenie, že na spoluvlastnícky podiel 1/2 na nehnuteľnostiach zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, kat. územie Z., rodinný dom so súpisným č. XX s príslušenstvom, postavený na pozemku parc. č. XX/X, pozemky parc. č. XX/X, XX/X, XX/X, XX/X, sa nepripúšťa exekúcia predajom týchto vecí v rámci exekučného konania vedeného súdnym exekútorom JUDr. Jaroslavom Kabáčom pod sp. zn. EX 87/12 v prospech žalovaného ako oprávneného proti povinnej C., nar. XX.X.XXXX. Vychádzal zo záveru o prejudiciálnej otázke, že kúpna zmluva zo dňa 15. apríla 2005 uzatvorená medzi žalobkyňou ako predávajúcou a C. ako kupujúcou je platná a menovaná je vlastníčkou dotknutých nehnuteľností. Nemal za preukázané, že ich spoluvlastníčkou je žalobkyňa. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na čas po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. novembra 2015, sp. zn. 10 Co 335/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, keď sa stotožnil s jeho závermi, že nebol preukázaný úmysel žalobkyne nie predať dotknuté nehnuteľnosti C., ale tieto darovať svojmu synovi L.. Uviedol, že bolo potrebné rozlišovať medzi právnym úkonom uzatvorenia kúpnej zmluvy a neskorším (ďalším samostatným) právnym úkonom prevedenia (darovania) prostriedkov, ktoré žalobkyňa získala

titulom kúpnej ceny. Skutočnosť, že žalobkyňa tieto prostriedky previedla na svojho syna, nevyplýva na platnosť už skôr uzavretej kúpnej zmluvy, podľa ktorej obe zmluvné strany aj plnili. Nakoľko odvolacie dôvody žalobkyne odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené a nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok v meritornej časti ako vecne správny.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, v ktorom namietala vady uvedené v § 241 ods. 2 písm. a/ (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), b/ a c/ O.s.p., čo odôvodnila tak, že sa jej postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Namietala, že odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o tom, že v súdenom prípade žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 15. apríla 2005, ďalej, že odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobkyne vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, ako aj, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je arbitrárny, keď zákon síce vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, avšak táto hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe, čo v tomto prípade nebolo možné. Rovnako namietala, že súd prvej inštancie bez vážneho dôvodu a odôvodnenia na pojednávaní dňa 19. novembra 2014 odmietol vykonať dôkaz - nariadiť znalecké dokazovanie. Žalobkyňa má za to, že v konaní preukázala, že je spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností a že jej svedčí právo nepripúšťať exekúciu na jej spoluvlastnícky podiel. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „C.s.p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú splnené procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. V zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

8. V danom prípade je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok. Dovolanie však nesmeruje proti rozsudku, ktorý by mal znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 až 3 O.s.p.).

9. Dovolanie žalobkyne by bolo prípustné iba vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

10. Žalobkyňa v dovolaní v súvislosti s ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) namieta vady, ktoré spočívajú najmä v tom, že rozhodnutie súdu je arbitrárne, nedostatočne zdôvodnené a nepresvedčivé. Pokiaľ žalobkyňa namietala nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba prisvedčiť jej základnej argumentácii, že právo na určitú

kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobkyne ale v preskúmvanej veci nejde.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

12. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument zo strany účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.

13. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

14. Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a

právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd alebo s čl. 46 ods. 1 ústavy, alebo v rozpore s ustanovením (odôvodňovanie rozhodnutí) § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, či nedostatočne odôvodnené. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

15. Pokiaľ dovolateľka namietala, že v konaní došlo k vade podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. „iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

16. Žalobkyňa tiež namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľky o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené, dovolateľkou vytýkaná vada by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

17. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalobkyňou namietanej procesnej vady (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne, ako dovolanie smerujúce proti rozsudku, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.